

a l a s t a i r
reynolds
arca mântuirii

Traducere din limba engleză de
MIHAI-DAN PAVELESCU

Coperta: Vasile ADNAN

Prelucrare copertă: Alexandru CSUKOR

Coordonatorul colecției: Marian COMAN

Redactor: Mihaela STAN

Tehnoredactor: Corina REZAI

Lector: Anca BACIU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
REYNOLDS, ALASTAIR

Arca mântuirii / Alastair Reynolds ; trad. din lb. engleză: Mihai Dan Pavelescu. - București :
Nemira Publishing House, 2020
ISBN 978-606-43-0930-3

I. Pavelescu, Mihai Dan (trad.)

821.111

Alastair Reynolds
REDEMPTION ARK
Copyright © 2002 by Alastair Reynolds
All rights reserved.

© ARMADA, 2020

ARMADA este un imprint al Grupului editorial **NEMIRA**

Tiparul executat de tipografia EVEREST

Orice reproducere, totală sau parțială,
a acestei lucrări și închirierea acestei cărți
fără acordul scris al editorului sunt strict interzise
și se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-43-0930-3

PROLOG

Nava moartă era un obiect de o frumusețe obscenă. Skade descria în jurul ei o pseudo-orbită elicoidală, cu propulsiile corvetei răpăind o succesiune de rafale corective. Peisajul stelar se rotea înapoia navei, iar soarele sistemului dispărea și reapărea cu fiecare buclă a spiralei. Atenția femeii zăbovise cu o secundă prea mult asupra soarelui. Simțea acum o înclăștare rău prevestitoare în gâtlee, precursora răului de mișcare.

Nu era ceea ce-i trebuia.

Iritată, Skade își vizualiză propriul creier în complexitate tridimensională sticloasă. Cojind parcă un fruct, ea îndepărtă straturi de neocortex și cortex, înlăturând acele zone ale minții care n-o interesau imediat. Țesătura argintie a plasei implantate, identică din punct de vedere topologic cu rețeaua ei sinaptică nativă, pâlăia de trafic neural; pachetele de informații goneau de la un neuron la altul cu un kilometru pe secundă, de zece ori mai rapid decât târâșul semnalelor nervilor biologici. De fapt, ea nu putea să perceapă deplasarea respectivelor semnale – așa ceva ar fi necesitat o rată accelerată a conștiinței, care ar fi cerut un trafic neural încă și mai rapid –, totuși, abstracția dezvăluia care erau zonele cel mai active ale creierului ei augmentat.

Skade transfocă asupra unui loc specific al funcției cerebrale numit *area postrema*, un hățiș străvechi de circuite neurale care tratau conflictele dintre vedere și echilibru. Urechea ei internă simțea doar presiunea constantă a accelerației navei, însă ochii vedeau

imagini ce se schimbau ciclic, pe măsură ce fundalul se rotea înapoia navei. Partea străveche a creierului ei putea doar să reconcilieze nepotrivirea aceea și să presupună că Skade halucina. Ca atare, expedia un semnal către altă zonă din creier, care evoluase pentru a proteja corpul de ingerarea de otrăvuri.

Skade știa că era inutil să-și acuze creierul pentru că-i dădea senzația de greață. Conexiunea halucinație/otrăvă funcționase perfect milioane de ani, îngăduind strămoșilor ei să experimenteze cu o alimentație mai bogată decât ar fi fost altfel posibil. Atât doar că nu-și avea locul aici și acum, la marginea înghețată și periculoasă a altui sistem solar. Ea presupunea că ar fi fost logic să șteargă asemenea trăsături prin recablarea iscusită a topologiei fundamentale, dar era mai ușor de spus decât de făcut. Creierul era holografic și dezordonat, ca un program de computer supracomplicat în mod iremediabil și de aceea, prin „deconectarea” părții din creier care-i cauza greață, Skade afecta aproape cert alte zone ale funcționării cerebrale ce foloseau unele circuite neurale comune. Putea totuși accepta asta; făcuse ceva similar de o mie de ori anterior și rareori avusese parte de efecte cognitive secundare.

Iată! Zona vinovată pulsă trandafirii și ieși din rețea. Greața dispăru; Skade se simțea mult mai bine.

Rămăsese doar mânia provocată de propria ei neglijență. Când fusese agentă de teren și întreprinsese incursiuni frecvente în teritoriul inamic, n-ar fi întârziat niciodată atâta să efectueze o ajustare neurală așa de modestă. Devenise neglijentă și asta era de neiertat. Mai ales acum, când nava revenise, un eveniment care se putea dovedi la fel de important pentru Cuibul-Mamă ca oricare dintre campaniile recente ale războiului.

Se simțea mai ageră acum. Vechea Skade era tot acolo, atât doar că la răstimpuri mai trebuia ștersă de praf și reascuțită.

[Skade, o să fii precaută, da? În mod clar, cu nava asta s-a petrecut ceva foarte bizar.]

Vocea pe care o auzea era discretă, feminină și restricționată la interiorul craniului ei. Îi răspunse subvocal.

Știu.

[Ai identificat-o? Știi care dintre cele două este sau a fost?]

A Galianei.

Acum, după ce o ocolise complet, o imagine tridimensională a navei i se formă în cortexul vizual, încadrată într-o țesătură de adnotări eidetice schimbătoare, pe măsură ce alte informații erau extrase din carcasă.

[A Galianei? *Acea* Galiana? Ești sigură?]

Da. Între cele trei nave care au plecat împreună existau mici deosebiri de design, iar acestea se potrivesc cu ale navei ei.

Prezența nu răspunse imediat, așa cum proceda uneori.

[Asta a fost și concluzia noastră. N-ai zice însă că ceva s-a întâmplat în mod clar cu nava asta de când a părăsit Cuibul-Mamă?]

O sumedenie de ceva, dacă m-ai întreba pe mine.

[Să o luăm de la prova spre pupa. Există dovezi de avarii – avarii considerabile: laceratii și creștături, porțiuni întregi din carcasă care par să fi fost înlăturate și abandonate, ca un țesut organic bolnav. Crezi că poate fi Epidemia?]

Skade clătină din cap, amintindu-și călătoria recentă în Orașul Abisului.

Eu am văzut de aproape efectele Epidemiei Fuziunii. Asta nu pare deloc similar.

[Suntem de acord, este ceva diferit. Trebuie aplicate însă precauții complete de carantină împotriva Epidemiei; este posibil totuși să avem de-a face cu un agent infecțios. Concentrează-ți, te rog, atenția asupra pupei.]

Glasul, care nu era niciodată exact la fel ca oricare dintre celelalte pe care le auzise de la alți Agregati, căpătă un ton superior, doct, de parcă ar fi știut deja răspunsurile la întrebările pe care le punea.

[Ce părere ai despre structurile regulate înglobate în carcasă?]

Pâlcuri de cuburi negre de diferite mărimi și orientări se vedeau ici-colo, dispuse aleatoriu. Păreau să fi fost presate în carcasă, ca și cum aceasta ar fi fost din lut umed, astfel încât erau pe jumătate intrate în materialul ei. Radiau cozi curbilinii de cuburi mai mici, care sfichiuiuau în exterior în arcuri fractale elegante.

Aș spune că sunt exact ce au încercat ei să taie din alte părți. În mod evident, n-au fost suficient de rapizi ca să ajungă la toate.

[Suntem de aceeași părere. Indiferent ce ar fi, trebuie tratate cu cea mai mare precauție, deși este perfect posibil ca acum să fie inactive. Poate că Galiana a reușit să le oprească răspândirea. Nava ei a izbutit să răzbată până foarte departe, chiar dacă a revenit acasă pe autopilot. Ești sigură că nu-i nimeni viu la bord?]

Nu voi fi sigură până n-o vom deschide. Însă nu pare promițător. Nicio mișcare, niciun punct fierbinte evident. Carcasa este prea rece pentru ca vreun proces de menținere a funcțiilor vitale să fie operațional, cu excepția cazului în care au un motor crio-aritmetic.

Skade ezită, rulând în minte alte simulări ca proces de background.

[Skade...?]

Ar putea exista un număr redus de supraviețuitori, totuși, cei mai mulți din echipaj nu pot fi altfel decât niște cadavre înghețate. Am putea sonda câteva memorii, dar până și așa ceva ar fi probabil optimist.

[De fapt, ne interesează un singur cadavru.]

Nu știu nici măcar dacă Galiana se află la bord. Și chiar dacă s-ar afla, chiar dacă am depune toate eforturile pentru readucerea ei la viață, s-ar putea să nu reușim.

[Înțelegem. La urma urmelor, sunt vremuri dificile. Deși ar fi glorios să reușim, eșecul ar fi mai rău decât absența încercării. Cel puțin în ochii Cuibului-Mamă.]

Aceasta este opinia gândită de Consiliul Noptii?

[Toate opiniile noastre sunt gândite, Skade. Eșecul vizibil nu poate fi tolerat, dar asta nu înseamnă că nu ne vom strădui. Dacă Galiana se află la bord, vom face totul ca s-o aducem înapoi. Trebuie să procedăm însă într-un secret absolut.]

Mai precis, cum anume absolut?

[Revenirea navei va fi imposibil de ascuns de restul Cuibului-Mamă. Dar îi putem scuti de chinul speranței. Se va anunța că ea este moartă, dincolo de orice speranță a readucerii la viață. Suferința compatrioților noștri va fi scurtă și strălucitoare ca o novă. Dar va face ca eforturile lor împotriva inamicului să fie mai intense.

Iar între timp noi o vom trata pe Galiana cu răbdare și dragoste. Dacă o vom readuce la viață va fi un miracol. Vom fi iertați pentru că am deformat adevărul pe ici, pe colo.]

Skade se abținu să izbucnească în râs.

Deformarea adevărului? Mie îmi sună ca o minciună fățișă. Și cum vă veți asigura că povestea vă va fi respectată de Clavain?

[De ce îți imaginezi că el va fi o problemă?]

Ea răspunse la întrebare prin altă întrebare.

Intenționați să nu-i spuneți nici lui?

[Este război, Skade. Există un vechi aforism despre adevăr și pierderi, cu care nu te vom reține acum, dar suntem siguri că ai înțeles ideea. Clavain este un activ major în arsenalul nostru tactic. Gândirea lui nu seamănă deloc cu a altor Agregati și din acest motiv ne oferă un avantaj constant împotriva inamicului. Va jeli și va jeli repede, precum ceilalți, și va fi dureros. Dar apoi va redeveni vechiul Clavain, tocmai când avem cea mai mare nevoie de el. Nu crezi că este mai bine decât să-l supunem unei perioade prelungite de speranță și – foarte probabil – dezamăgire strivitoare?]

Vocea își schimbă tonul, simțind poate că trebuia să-și susțină mai convingător opinia.

[Clavain este sentimental într-o măsură mult mai mare decât noi, ceilalți. Era bătrân când a venit la noi, mai bătrân în termeni neurologici decât oricare recrut pe care l-am câștigat vreodată. Mintea continuă să-i fie împotmolită în moduri vechi de gândire. Nu trebuie să uităm asta niciodată. Este fragil și are nevoie de grija noastră, ca o floare delicată dintr-o seră.]

Totuși, a-l minți despre Galiana...

[S-ar putea să nu se ajungă niciodată la asta. Să nu ne pripim. Mai întâi să cercetăm nava – poate că Galiana nici măcar nu este la bord.]

Skade aprobă din cap.

Asta ar fi lucrul cel mai bun, nu? Atunci am ști că ea trăiește pe undeva.

[Da. Apoi însă va trebui să rezolvăm problema mărunță a celor întâmplare cu a treia navă.]

În cei nouăzeci și cinci de ani trecuți de la declanșarea Epidemiei Fuziunii, Agregatii învățaseră foarte multe despre managementul contaminării. Fiind una dintre ultimele facțiuni ale omenirii care păstrase o tehnologie pre-Epidemie apreciabilă, ei priviseră carantina cu foarte multă seriozitate. Pe timp de pace, opțiunea cea mai sigură și mai ușoară ar fi fost examinarea navei *in situ*, pe când plutea în derivă prin spațiu la periferia sistemului. Există însă un risc prea mare ca demarhiștii să observe activitatea respectivă, așa că investigația trebuia să se desfășoare la adăpostul camuflajului. Cuibul-Mamă era deja echipat pentru preluarea de vehicule contaminate, așa că reprezenta destinația perfectă.

Erau necesare totuși precauții, iar asta implica un anumit volum de muncă în spațiul cosmic deschis. Mai întâi servitorii demontară motoarele, tăind cu lasere traversele ce le fixau de ambele părți ale carcasei ușor conice a luminălcuții. Funcționarea necorespunzătoare a unui motor ar fi putut distruge Cuibul-Mamă și, cu toate că așa ceva era aproape de neconceput, Skade era decisă să nu-și asume niciun risc câtă vreme natura celor întâmplare cu nava rămânea necunoscută. În același timp, ordonă rachetelor-tractoare să remorcheze până la epavă blocuri de gheață cometary neagră, nesublimată, pe care servitorii le întinseră peste carcasa într-o izolație groasă de un metru. Servitorii terminară treaba repede, fără să intre nicio clipă în contact direct cu carcasa. Nava fusese întunecată de la bun început, dar acum deveni imposibil de neagră.

După ce se încheie și etapa aceasta, Skade lansă gheare spre gheață, ancorând rachete-tractoare împrejurul carcasei. Întrucât gheața avea să suporte tot stresul structural al deplasării navei, atașă o mie de rachete pentru a evita fracturarea vreunei părți din izolație. Spectacolul se dovedi extraordinar de frumos când se aprinseră toate: o mie de gămlii de ac de flăcări albastre și reci care țâșniră din miezul negru ca o turlă al epavei. Femeia păstră accelerația lentă și calculele îi fuseseră atât de precise, încât avu nevoie doar de o mică rafală corectoare înainte de apropierea finală de Cuibul-Mamă. Genul acesta de rafale erau corelate pentru a coincide cu petele oarbe din

acoperirea senzorială a demarhiștilor, despre care aceștia credeau că nu le erau cunoscute Agregatiilor.

Odată intrată în Cuibul-Mamă, nava fu dusă într-o stație de andocare cu diametrul de cinci kilometri, placată cu ceramică la interior. Stația fusese concepută special pentru nave afectate de Epidemie și era suficient de mare pentru a primi o luminălcuță având motoarele demontate. Învelișul interior de ceramică era gros de treizeci de metri și absolut toate mașinăriile de acolo erau călite împotriva tulpinilor cunoscute ale Epidemiei. Incinta fu etanșată după intrarea navei și a echipei de examinare, selectată personal de Skade. Deoarece conexiunile de date ale stației cu restul Cuibului-Mamă erau extrem de sărăcicioase, echipa trebuia să fie pregătită să facă față izolării de milionul de Agregati din Cuib. O astfel de cerință ducea la operatori nu întotdeauna stabili, dar Skade nu se putea plânge. Ea însăși era cea mai rară dintre toți: o Agregată care putea opera complet autonom, chiar pătrunzând adânc în teritoriul inamic.

După asigurarea epavei, se trecu la presurizarea incintei cu argon la două atmosfere. Cu excepția unui strat fin de gheață, totul de pe navă fu îndepărtat prin ablație delicată, iar topirea stratului final dură șase zile. Un stol de senzori pluti deasupra navei aidoma unor pescăruși, adulmecând argonul în căutarea de materii străine. Cu excepția unor fragmente din carcasa navei, nu detectară nimic neobișnuit.

Skade nu se grăbi, ci își luă toate precauțiile posibile. Nu atinse nava înainte să fie absolut necesar. Un gravitometru imagistic în formă de inel zumzâi în lungul navei, cercetându-i structura internă și evidențiind detalii neclare din interior. Cele mai multe imagini văzute de Skade corespundeau cu ceea ce se așteptase, potrivit planurilor navei, dar existau și lucruri ciudate care nu aveau ce căuta acolo: mase negre și alungite, care se înfășurau și se bifurcau prin navă. Îi reaminteau de urmele de gloanțe din imagini medico-legale sau de patternurile lăsate de particulele subatomice care treceau prin camere cu ceață. Acolo unde masele negre ajungeau la

exteriorul carcasei, Skade găsi de fiecare dată una dintre structurile cubice pe jumătate îngropate.

În navă exista totuși spațiu în care ar fi putut supraviețui oameni, deși, potrivit tuturor indicațiilor, la bord nu exista viață. Radarul cu neutrino și scanările cu raze gama elucidară structura într-o măsură mai mare, însă Skade tot nu putea să vadă amănuntele cruciale. Fără prea mare entuziasm, trecu la faza următoare a investigației: contactul fizic. Fixă zeci de picamăre mecanice în jurul carcasei, alături de sute de microfoane lipite în prealabil. Picamărele începură să bubuie în carcasă, iar vacarmul se auzea în interiorul costumului spațial al femeii, transmis prin argon. Suna ca o armată de fierari ce munciau într-o oțelărie îndepărtată. Microfoanele căutau ecouri metalice, în timp ce undele acustice se propagau prin navă. Una dintre rutinele neurale mai vechi ale lui Skade descâlcea informațiile îngropate în timpii de sosire ai ecurilor, asamblând un profil tomografic de densitate a navei.

Skade vedea totul în tonuri gri-verzui spectrale. Nu contrazicea nimic din ce aflase deja și îi îmbunătățea cunoștințele în câteva zone. Dar nu mai putea întrezări nimic dacă nu intra, și asta n-ar fi fost ușor. Toate ecluzele pneumatice fuseseră sigilate din interior cu dopuri din metal topit. Tăie prin ele, încet și neliniștită, cu lasere și cu burghie cu vârfuri de hiperdiamant, simțind teama și disperarea echipajului. După ce deschise prima ecluză, trimise o grupă de explorare formată din servitori căliți, crabi cu învelișuri ceramice, dotați doar cu atâta inteligență cât să-și facă treaba. Îi transmiteau imagini drept în minte.

Ceea ce găsiră o oripilă.

Echipajul fusese măcelărit. Unii fuseseră pur și simplu ruși, striviți, dezmembrați, terciuiți, feliați, fragmentați. Alții fuseseră arși, sufocați sau înghețați. În mod evident, carnajul nu se petrecuse rapid. Pe măsură ce absorbea detaliile, Skade începea să-și imagineze cum se întâmplase totul: o suită de lupte înverșunate și înfruntări finale în diverse părți ale navei, cu echipajul ridicând baricade improvizate împotriva invadatorilor. Nava însăși se străduise cu disperare să-și protejeze ocupanții umani, rearanjând partiții interioare pentru

a ține inamicul la depărtare. Încercase să inunde unele zone cu fluide de răcire sau cu atmosferă de înaltă presiune, iar în celulele acelea Skade găsi corpurile inactive ale unor mașini stranii și dizgrațioase – conglomerate din mii de forme geometrice negre.

Formulă o ipoteză. Nu era dificil. Cuburile se lipiseră singure de exteriorul navei Galianei. Se multiplicaseră, crescând pe măsură ce absorbiseră și procesaseră integumentul fuzelajului. Din punctul acesta de vedere, semăna într-adevăr cu o epidemie, însă fusese microscopică; nu vedeai niciodată cu ochiul liber elementele individuale ale virusului. Aici fusese ceva mai brutal și mai mecanic, aproape extremist în felul în care se înmulțea. Epidemia impregnase materia transformată cu ceva din caracteristicile ei anterioare, zămislind fantasmă himerice de mașină și carne.

Nu, își spuse Skade, în niciun caz nu avea de-a face cu Epidemia Fuziunii, oricât de liniștitoare ar fi fost aceasta acum.

Cuburile se infiltraseră în navă și formaseră apoi unități atacatoare – conglomerate de soldați care omorâseră, avansând lent de la fiecare punct de infectare. Judecând după rămășițe, erau neregulați și asimetrici, asemănători mai degrabă cu roiuri dese de viespi, decât cu entități individuale. Fuseseră probabil capabili să se strecoare prin deschiderile cele mai mici, pentru a se reasambla apoi de partea cealaltă. Totuși, bătălia durase. Potrivit estimării lui Skade, fuseseră necesare zile pentru înfrângerea întregii nave. Ba poate chiar multe săptămâni.

Se cutremură la gândul acesta.

La o zi după ce intraseră, servitorii găsiră câteva corpuri umane aproape intacte – doar capetele fuseseră înghițite de căști negre formate din cuburile ce le înconjurau. Mașinariile străine păreau inerte. Servitorii înlăturară părți din căști și descoperiră că excrescențe ale mașinilor ajunseseră în țestele cadavrelor, prin găvanele ochilor, prin urechi sau prin cavitățile nazale. Examinări ulterioare arătară că excrescențele se bifurcaseră de multe ori, până ajunseseră la scară microscopică. Se extinseseră mult în creierii morților, stabilind conexiuni cu implanturile native ale Agregatilor.

Însă mașinile, și gazdele lor, erau acum complet moarte.

Skade încercă să deducă cele întâmplate, dar înregistrările navei erau complet distorsionate. Era evident că Galiana întâlnise ceva ostil, totuși, de ce cuburile nu distruseseră nava dintr-un singur asalt? Infiltrarea fusese lentă și dureroasă și ar fi fost logică doar dacă aceste cuburi ar fi dorit să păstreze nava intactă cât mai mult timp.

Două nave merseseră mai departe în expediție – ce se întâmplase cu cealaltă?

[Ipoteze, Skade?]

Da, dar nimic care să-mi placă.

[Cuburile au vrut să afle cât mai multe, asta crezi, nu?]

Nu mă pot gândi la alt motiv. Le-au introdus sonde în creier, citindu-le mașinăriile neurale. Doreau să culeagă informații.

[Da. Suntem de acord. Cuburile trebuie să fi aflat foarte multe despre noi. Trebuie să le considerăm o amenințare, chiar dacă deocamdată nu știm unde era Galiana când au găsit-o. Există totuși un licăr de speranță, n-ai zice?]

Skade nu izbutea să vadă care ar fi fost licărul respectiv. Omenirea căutase de secole o inteligență extraterestră lipsită de ambiguitate. Deocamdată nu găsisse decât piste amăgitoare: Jonglerii Minții, Lințolierii, vestigiile arheologice a altor opt-nouă culturi moarte. Nu întâlnise niciodată altă inteligență vie care să utilizeze mașini, nimic cu care să se compare pe sine.

Până acum.

Și se părea că această inteligență utilizatoare de mașini se furișă, se infiltra și măcelărea, după care invadea creieri.

Skade recunoștea că nu era cel mai fructuos prim contact de gradul întâi.

Speranță? Vorbiți serios?

[Da, întrucât nu știm dacă aceste cuburi au reușit să le transmită cunoștințele căpătate celor care le-au trimis. La urma urmelor, nava Galianei a revenit acasă. Ea trebuie s-o fi pilotat până aici și n-ar fi făcut asta dacă ar fi crezut că exista vreun pericol de a-l conduce pe inamic la noi. Clavain ar fi mândru, bănuiesc. Ea s-a gândit până în ultima clipă la noi; s-a gândit la Cuibul-Mamă.]

Totuși, și-a asumat riscul...

Glasul Consiliului Noptii o opri brusc.

[Nava este un avertisment, Skade. Este intenția Galianei și este felul cum trebuie s-o interpretăm noi.]

Un avertisment?

[Că trebuie să fim pregătiți. Ei se află încă acolo și, într-un fel sau altul, îi vom reîntâlni.]

După cum vorbiți, aproape că v-ați așteptat să sosească.

Dar Consiliul Noptii nu mai spuse nimic.

Trecu încă o săptămână până o găsiră pe Galiana, pentru că nava era vastă și în interiorul ei se produsese multe schimbări ce împiedicau o căutare rapidă. Skade intrase ea însăși, alături de alte echipe de cercetare. Purtau blindaje ceramice grele peste costumele de presiune, plăci ca niște carapace, care stânjeneau mișcările dacă nu dădeai dovadă de multă grijă și de gândire prealabilă. După câteva minute de băjbăieli și blocări în posturi din care nu putea să iasă decât printr-o laborioasă inversare a mișcărilor care o aduseseră acolo, Skade scrisese în grabă un patch de mișcare pe baza imaginii corporale și-l rulă pe un grup de circuite neurale inactive. Lucrurile deveniră mai ușoare, deși avea sentimentul neplăcut că era condusă de o omoloagă spectrală a ei. Își propuse să revizuiască scriptul ulterior, pentru ca rutinele de mișcare să pară complet voluntare, indiferent cât de iluzorie ar fi fost senzația.

Până atunci servitorii făcuseră tot ce erau în stare. Asiguraseră volume însemnate din navă, pulverizând epoxid din fibră de diamant peste ruinele mașinilor extraterestre și prelevaseră mostre de ADN din majoritatea cadavrelor din zonele explorate. Fiecare eșantion individual de material genetic fusese identificat pe baza listelor echipajelor din Cuibul-Mamă, păstrate după plecarea flotei de explorare, dar pe listă figurau încă multe nume ce trebuiau asociate unor mostre ADN.

În mod inevitabil, aveau să fie și nume cărora Skade să nu le găsească corespondența. Când prima navă revenise acasă, cea în care se aflase Clavain, Cuibul-Mamă aflase că în adâncul spațiului cosmic, la zeci de ani-lumină depărtare, se luase decizia divizării

expediției. O parte dintre Agregati doriseră să revină acasă, auzind zvonurile de război împotriva demarhiștilor. De asemenea, simțeau că era momentul să aducă datele pe care le colectaseră deja – mult prea multe pentru a fi transmise.

Separarea nu fusese încordată. Existaseră regrete și tristețe, totuși nu un sentiment real de lipsă de coeziune. După perioada uzuală de dezbateri, tipică oricărui proces Agregat de luare a unei hotărâri, despărțirea fusese considerată cursul de acțiune cel mai logic. Ea permitea continuarea expediției și în același timp asigura revenirea în condiții de securitate a informațiilor adunate. Dar în timp ce Skade știa cu exactitate cine optase să rămână în adâncurile spațiului cosmic, nu avea cum să știe ce se petrecuse mai departe. Putea doar să bănuiască schimbările ce avuseseră loc între cele două nave rămase. Faptul că această era nava Galianei nu însemna că Galiana trebuia să se găsească la bordul ei, așa că se pregăti pentru dezamăgirea inevitabilă, dacă așa ar fi stat lucrurile.

Mai mult încă, ar fi fost o dezamăgire pentru tot Cuibul-Mamă. În definitiv, Galiana era simbolul lor. Ea îi crease de fapt pe Agregati, cu patru sute de ani în urmă și la unsprezece ani-lumină depărtare, într-un labirint de laboratoare de sub solul planetei Marte. Fusese plecată aproape două secole; timp suficient pentru a dobândi statura legendară pe care o refuzase înainte. Iar acum revenise – dacă se afla într-adevăr la bordul acestei nave – în cartul lui Skade. Aproape că nici nu mai conta că era probabil moartă, alături de ceilalți. Pentru Skade ar fi fost îndeajuns să-i aducă acasă rămășițele.

Însă Skade găsi mai mult decât niște simple rămășițe.

Locul de odihnă al Galianei, dacă putea fi numit astfel, se găsea foarte departe de nucleul central al navei. Galiana se ascunsese în apoia unor baricade blindate, la mare distanță de ceilalți. Examinarea medico-legală atentă arată că legăturile de date dintre locul ei de odihnă și restul navei fuseseră în mod deliberat retezate din interior. În mod evident, Galiana încercase să se izoleze, desprinzându-și mintea de ceilalți Agregati din navă.

Sacrificiu de sine sau instinct de conservare? se întreabă Skade.

Galiana se găsea în refrisomn, răcită până la un punct în care toate procesele metabolice se opriseră. Mașinile negre ajunseseră totuși până la ea și spărseseră blindajul sarcofagului de refrisomn, înghesuindu-se în spațiul dintre Galiana și suprafața interioară a sarcofagului. Când sarcofagul fu dezasamblat, mașinile formau un înveliș ca o mumie de un negru-absolut în jurul Galianei. Nu exista nicio îndoială că ar fi fost ea: scanările ce priviseră prin cocon descoperiseră o structură osoasă care se potrivea perfect cu a Galianei. Corpul din interior nu părea să se fi deteriorat sau să se fi descompus în timpul călătoriei, iar senzorii izbutiseră chiar să detecteze semnale slabe de la plasa ei implantată. Deși semnalele se dovedeau prea slabe pentru a permite conexiune de la minte la minte, era clar că ceva din interiorul coconului continua să fie capabil de gândire și să se întindă spre exterior.

Atenția se mută asupra coconului în sine. Analiza chimică a cuburilor fusese zadarnică: nu păreau „făcute” din ceva și nici nu dețineau granularitate atomică. Fețele cuburilor erau simpli pereți goi de forță pură, transparenți față de anumite forme de radiație. Erau foarte reci – încă active într-un fel în care niciuna dintre celelalte mașinării nu fusese deocamdată. Totuși, cuburile individuale nu rezistau după ce erau desprinse de masa mai mare și, după separare, se micșorau rapid, ajungând la dimensiuni microscopice. Echipa lui Skade încercă să focalizeze scanere asupra cuburilor înseși, străduindu-se să întrevadă orice ar fi fost îngropat sub fațete, dar nu avu niciodată viteza necesară. În locul cuburilor, găseau doar câteva micrograme de cenușă mocnită. Probabil că în centrele cuburilor existau mecanisme programate să se autodistrugă în anumite circumstanțe.

După ce înlătură majoritatea învelișului, echipa lui Skade o duse pe Galiana într-o incintă specială, înglobată într-un perete al stației de andocare. Lucrură în frig extrem, decizi să nu cauzeze și mai multe prejudicii. Apoi, cu grijă și cu o răbdare imensă, începură să îndepărteze ultimul strat de mașinării extraterestre.

Acum, când aveau mai puțină materie obstructivă prin care să privească, căpătară o impresie mai clară despre ce i se întâmplase